

Projecte per a Barcelona - abril de 2020

CENTRE CONTRA L'ASSETJAMENT IMMOBILIARI

OFICINA ANTIMOBBING

3, 21, 34, 55, 89, 144, 233, 377, 610, 987, 1597, 2584
28651, 46368, 75025, 121393, 196418, 317811, 514229, 832040, 1346269

ÍNDEX

1 ANTECEDENTS	4
1.1 SERVEI D'ASSISTÈNCIA JURÍDICA GRATUÏTA (2002).....	5
1.2 CREACIÓ D'UNA OFICINA ANTIMOBING (2003).....	6
1.3 LA FISCALIA ANTIMOBING (2008)	7
1.4 SERVEI D'ASSESSORAMENT IMMOBILIARI. OFICINES D'HABITATGE (2009)	8
1.5 SERVEI DE PREVENCIÓ, INTERVENCIÓ I MEDIACIÓ EN HABITATGES PÚBLICS (2014)	8
1.6 SERVEI D'INTERVENCIÓ EN LA PÈRDUA D'HABITATGE I OCUPACIONS (2015).....	9
1.7 UNITAT CONTRA L'EXCLUSIÓ RESIDENCIAL (2016)	10
2 NOU CONTEXT DE LA CRISI DE L'HABITATGE	12
2.1 NOVES DADES.....	12
2.2 NOVES PRÀCTIQUES	13
2.3 NOVES REFORMES LEGISLATIVES	13
2.4 DEMANDA DE CREACIÓ D'UNA NOVA OFICINA ANTIMOBING.....	14
3 CENTRE CONTRA L'ASSETJAMENT IMMOBILIARI/OFICINA ANTIMOBING	15
3.1 OBJECTIUS	16
3.2 AGENTS INTERESSATS	17
3.3 DEFINICIÓ DE MOBBING O ASSETJAMENT IMMOBILIARI.....	17
3.4 FUNCIONS	19
3.5 ESTRUCTURA	20
3.6 FINANÇAMENT	21
3.7 COMISSIÓ GESTORA	21
3.8 ENTITATS SIGNANTS	22

1 ANTECEDENTS

“El mobbing o assetjament immobiliari és una peça clau en l’operativa de les expulsions de veïnes. Habitualment afecta a edificis senyors, però no només; també a inquilines soles perquè la resta de l’escala ja són oficines o pisos turístics. L’assetjament, per tant, no és un fenomen estrany, aïllat, ni poc freqüent. Forma part d’una estratègia per part de la propietat per obtenir beneficis a costa del dret a un habitatge digne de les veïnes llogateres de la ciutat...”¹.

El Projecte de creació d’un Centre d’Assetjament Immobiliari o Oficina Antimobbing de Barcelona, té uns antecedents que mereixen ser analitzats, així com, ser sotmesos a un balanç crític de la seva trajectòria. Són fonamentalment actuacions realitzades des de les administracions públiques sensibilitzades per l’increment de la

conflictivitat i la pèrdua de cohesió social de sectors de la ciutat, tant amb l’objectiu de traslladar els mandats constitucionals, com d’atendre les urgències dels conflictes. Aquestes actuacions han tingut com a conseqüència transformacions en les estructures administratives amb la creació de nous serveis, sempre però des de l’òptica de les pròpies administracions locals o autonòmiques amb competència en matèria d’habitatge.

En aquest punt previ, cal aclarir que el present projecte de creació d’un Centre d’Assetjament Immobiliari, a diferència dels antecedents, parteix d’una **iniciativa liderada per les entitats socials en resposta a una interpel·lació feta per la Regidoria d’Habitatge de l’Ajuntament de Barcelona**. L’anàlisi crítica dels antecedents apareguts entre els anys 2002 i 2019 justifica per sí mateixa bona part del projecte:

¹ <https://sindicatdellogateres.org/recursos/model-de-denuncia-dassetjament-immobiliari/>

1.1 SERVEI D'ASSISTÈNCIA JURÍDICA GRATUÏTA (2002)

La Justícia Gratuïta és un dret reconegut a la Constitució espanyola de 1978, articles 24 i 119, que consagra com a fonamental el dret de totes las persones a obtenir la tutela efectiva dels jutges i tribunals en l'exercici dels seus drets legítims, sense que, en cap cas, pugui produir-se indefensió per a les persones físiques que no tinguin patrimoni suficient. Com a desenvolupament d'aquest dret, el Ple del Congrés dels Diputats, del 16 d'abril de 2002, va aprovar per unanimitat de tots els grups parlamentaris, com a proposició no de Llei, el text de la **Carta de Drets dels Ciutadans** davant la Justícia, que estableix un catàleg de drets dels usuaris de la Justícia.

Per sol·licitar els serveis de **Justícia Gratuïta de la Generalitat de Catalunya**, els ciutadans han d'acreditar uns recursos i ingressos anuals bruts de la unitat familiar que, d'acord amb el que estableix l'article 3 de la Llei 1/1996, de 10 de gener, d'assistència jurídica gratuïta, modificada pel Reial Decret Llei 3/2013, de manera que no superin els llindars de l'IPREM (Indicador Públic de Rendes d'Efectes Múltiples) establerts. Excepcionalment, també hi poden accedir aquelles persones que no superin el quintuple de l'IPREM, sempre que acreditin alguna de les circumstàncies previstes a l'article 5 de la **Llei d'Assistència Jurídica Gratuïta**.

Dos dels factors del dissentiment de molts afectats per resistir el mobbing immobiliari, a les demandes i als desnonaments, són el laberint administratiu i els costos de la justícia, sobretot si el conflicte deriva en una demanda amb costes judicials. Actualment, el Departament de Justícia té habilitat l'accés a la Justícia Gratuïta, però malgrat això no és un servei prou conegut entre la població afectada perquè té limitacions per a rendes inferiors de 2 a 3 vegades l'IPREM

(el 60% del Salari mínim interprofessional i sense actualitzar des del 2017), cosa que implica que les classes mitges empobrides no accedeixin al servei de Justícia Gratuïta que els pugui exonerar dels pagaments de les costes judicials. Això produeix el que es coneix com a **DESNONAMENT INVISIBLE**, és a dir, la recerca d'un nou habitatge alternatiu en un altre àmbit geogràfic per impossibilitat d'assumir els increments de renda que arbitràriament imposa la propietat abans que el conflicte derivi en una demanda amb costes judicials.

Habitualment, quan hi ha una demanda i se sol·licita la Justícia Gratuïta, el servei delegat en l'ICAB emet un informe provisional i, a l'espera del definitiu que emet el Departament de Justícia, s'assigna un advocat del Torn d'Ofici. Aquest nomenament no es comunica a l'afectat, deixant en mans de l'advocat la comunicació amb el client, cosa que és motiu dels primers conflictes deontològics.

Les resolucions d'expedients desfavorables definitius de Justícia Gratuïta, emesos pel Departament de Justícia, poden ser recorreguts. **Les resolucions d'expedients favorables admesos pel Departament de Justícia per a l'accés al Servei de Justícia Gratuïta només han representat un 5% de les llars principals de la província de Barcelona**². D'altra banda, el Torn d'Ofici en general és molt deficitari com a mecanisme de defensa, sovint no hi ha contacte entre advocat i client, no inclou l'assessorament actiu ni l'acompanyament psicològic malgrat l'existència de serveis del Col·legi d'Advocats i altres recursos poc coneguts. És a dir, que salvant algunes lloables excepcions, no s'ha detectat entre els afectats de mobbing immobiliari un grau de satisfacció òptim d'aquest servei.

² "Comissions d'assistència Jurídica gratuïta de Catalunya 2017". El 2017 es van resoldre a la província de Barcelona 114.233 expedients resoltos favorablement de Justícia Gratuïta, que representen com a molt una repercussió en el 5% de les llars principals, això sense especificar els serveis relacionats amb la temàtica de l'habitatge.

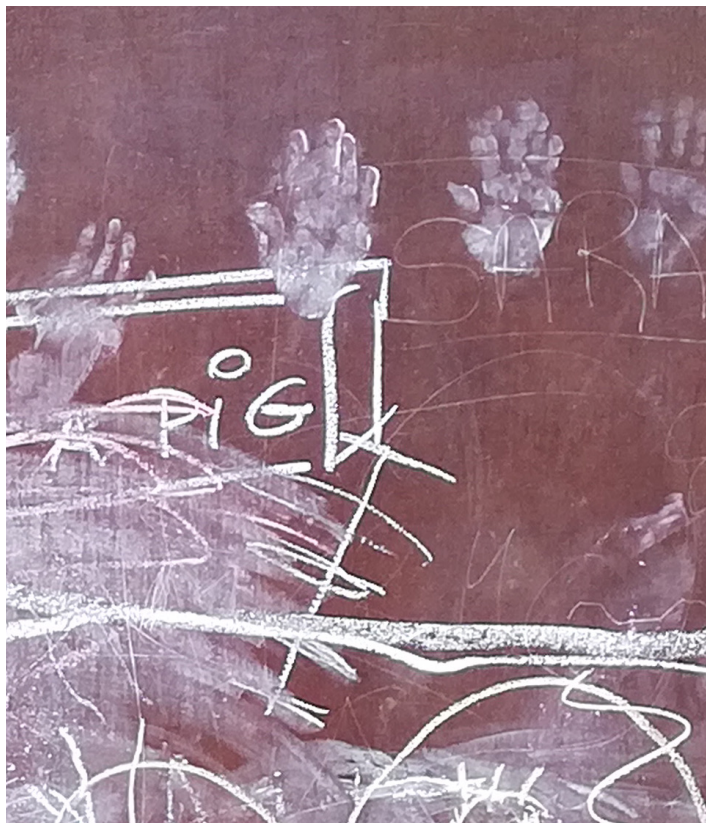
1.2 CREACIÓ D'UNA OFICINA ANTIMOBING (2003)

El mes d'octubre del 2003, davant l'increment de la conflictivitat a la ciutat en matèria d'assetjament immobiliari, especialment a Ciutat Vella, l'Ajuntament de Barcelona va tenir la iniciativa d'aprovar la creació de la primera **Oficina Antimobbing, dependent de l'Oficina Municipal d'Informació de les Persones Consumidores (OMIC)**, situada aleshores a la Ronda Sant Pau, 43. L'objectiu era oferir un servei d'assessorament gratuït i d'informació dels drets dels llogaters davant dels conflictes relacionats amb els increments de lloguers, l'expulsió dels veïns i la resolució de contractes d'arrendament, utilitzant múltiples formes de pressió.

El Servei es va dotar d'una oficina amb la figura d'un advocat i un tècnic, s'establí la necessitat d'un conveni amb el Col·legi d'Advocats per fer una labor de mediació i, si calia, efectuar el trasllat dels conflictes a la fiscalia. Així mateix es va preveure la implicació de les entitats socials i els sindicats, així com la formació d'una Comissió de Seguiment. L'any 2004, l'Oficina Antimobbing va rebre 276 consultes que derivaren en 130 reclamacions, però la immensa majoria no es van resoldre i van acabar als jutjats, on la llei vigent era clarament a favor de la propietat. El 2005, tot i que es va produir la primera sentència de l'Audiència de Barcelona³ en concepte d'assetjament immobiliari, que acusà la propietat d'un immoble de Gràcia d'haver tallat els subministraments dels serveis dels llogaters, **els barcelonins van perdre la confiança en l'efectivitat de l'Oficina** i el 2005 les consultes van baixar a 117, de les quals només 74 varen derivar en reclamacions i, d'aquestes, 64 van iniciar tràmits judicials⁴.

El 2006, gràcies a una gravació efectuada per la Federació d'Associacions de Veïns i Veïnes de Barcelona (FAVB), es va descobrir com els assessors de l'Oficina intentaven dissuadir als llogaters en la defensa dels seus drets i que ni l'Oficina, ni la Guàrdia Urbana traslladaven les

denúncies ni a la Fiscalia ni als jutjats de guàrdia⁵. La FAVB, que denuncià que aquesta oficina era un "frau polític" i que "estaven fent la funció oposada", reclamà també la creació d'una unitat específica especialitzada per part de la Fiscalia. S'ha d'entendre en aquest context l'entrada en vigor de la Llei 18/2007 pel Dret a l'Habitatge, aprovada al Parlament el 28 de desembre de 2007, que introdueix a Catalunya un dels primers instruments bàsics de l'Estat del benestar en matèria d'habitatge, i **per primera vegada tipifica l'assetjament immobiliari**, estableix un sistema de sancions i considera, entre d'altres, un dels indicis d'assetjament la negativa del propietari a cobrar la renda.

³ 2005_09_13 VilaWeb, "Sentència contra l'assetjament immobiliari al barri de Gràcia..."

⁴ 2005_12_28 20minutos.es, "L'oficina antimobbing no treu feina als jutjats..."

⁵ <https://www.20minutos.es/noticia/166304/0/pasotismo/oficina/antimobbing/>

1.3 LA FISCALIA ANTIMOBING (2008)

El mes de juny del 2008, Barcelona va ser la primera ciutat de l'Estat que disposà d'un fiscal dedicat específicament a la lluita contra el mobbing immobiliari, depenent de la **Fiscalia Superior de Catalunya**. Els representants del consistori i el fiscal designat es reuniren un cop al mes per fixar els protocols a aplicar en totes les oficines d'habitatge, i el fiscal decidiria quins casos havien de seguir la via penal. De fet, a partir de l'any següent ja es preveia que serien les oficines d'habitatge, i no l'oficina municipal d'informació al consumidor (OMIC), com fins ara, les que tramitessin els casos d'assetjament immobiliari. El consistori analitzaria cada cas i assumiria, com ja fa ara, les tasques de mediació entre les parts. Si l'arbitratge fracassava, traslladaria tota la documentació que acredités el possible assetjament

al fiscal especialitzat. Aquest servei de Fiscalia estaria en marxa l'1 d'abril del 2008.

Segons les dades que va fer públiques l'Ajuntament, durant els cinc primers mesos d'aquest any 2008, del gener al juny, l'OMIC va rebre 23 consultes o reclamacions sobre afers que l'oficina va catalogar com a possibles assetjaments. Aquesta xifra significà un notable descens sobre les consultes i queixes rebudes en anys anteriors, un fet que, en aquell moment el consistori atribuï, d'una banda, als efectes de la crisi econòmica i, de l'altra, a la pressió més gran sobre l'assetjament. Entre el 2004 i el 2007, l'OMIC havia rebut 509 consultes sobre aquesta qüestió. Però el nivell més alt de queixes en relació amb possibles situacions de mobbing va ser l'any 2007, amb 202 casos, motivat probablement per l'aprovació de la Llei del dret a l'Habitatge 18/2007.

L'any 2009, l'Associació d'Afectats pel Mobbing Immobiliari, primera associació d'aquest tipus a Espanya, i la Coordinadora Contra l'Especulació de Ciutat Vella van criticar la "passivitat" del fiscal antimobbing de Barcelona, al qual acusaven de no fer prou per protegir les víctimes de l'assetjament immobiliari. En declaracions a Europa Press, l'advocada de l'associació d'afectades, Laia Serra, va criticar el "paper passiu" de la fiscalia i es va queixar que "no hi ha estadístiques sobre les seves actuacions" i que "mai ha sol·licitat mesures com el restabliment de la llum i l'aigua als afectats"⁶.

Finalment el 2009, l'**Oficina Antimobbing de Barcelona, desprestigiada i acusada d'inhibició, va deixar d'existir a la seu de l'OMIC**, i els serveis d'assessorament i mediació es van traslladar a les respectives Oficines d'Habitatge dels Districtes, dependents del Consorci de l'Habitatge de Barcelona. A partir d'aquí, la capacitat de resposta a aquest conflicte es conduirà des d'uns organismes del Consorci de l'Habitatge de Barcelona que fins aleshores s'havien limitat a tramitar subvencions per rehabilitació i a registrar sol·licitants d'HPO.

⁶ <https://labarcelonetarebel.wordpress.com/2009/05/14/grups-antimobbing-critiquen-la-passivitat-del-fiscal-especial/>

1.4 SERVEI D'ASSESSORAMENT IMMOBILIARI OFICINES D'HABITATGE (2009)

A partir del 2009, el Servei d'Assessorament sobre l'assetjament immobiliari és un servei gratuït d'informació i assessorament de caràcter legal adreçat a les persones que poden estar patint una possible situació d'assetjament immobiliari. En funció de la situació analitzada, les Oficines de l'Habitatge del Consorci de l'Habitatge de Barcelona poden proposar a la persona afectada reclamar l'inici d'un procediment de mediació entre les parts per intentar resoldre el conflicte.

Les Oficines de l'Habitatge de cada districte havien de liderar la coordinació dels diferents serveis que podien intervenir-hi per tal d'establir actuacions integrals per fer front a les situacions de presumpte assetjament immobiliari. Segons la Llei 18/2007 del Dret a l'Habitatge, es consi-

derava assetjament immobiliari tota actuació o omissió amb abús de dret que té l'objectiu de pertorbar la persona assetjada en l'ús pacífic del seu habitatge i crear-li un entorn hostil, ja sigui en l'aspecte material, en el personal o en el social, amb la finalitat última de forçar-la a adoptar una decisió no volguda sobre el dret que l'empara per ocupar l'habitatge. Segons la mateixa llei, l'assetjament immobiliari constitueix una discriminació i la negativa injustificada dels propietaris de l'habitatge a cobrar la renda del lloguer és indicatiu d'assetjament immobiliari. **Tot i el que podia dir la llei del 2007, el servei d'assessorament de les Oficines d'Habitatge, a causa de les successives modificacions liberalitzadores de la Llei d'Arrendaments Urbans, es trobà lligat de mans i peus.**

1.5 SERVEI DE PREVENCIÓ, INTERVENCIÓ I MEDIACIÓ EN HABITATGES PÚBLICS (2014)

En el marc de la Ponència d'Habitatge dels Espais de Coresponsabilitat d'Atenció a les Persones (ECAP), el mes de febrer de 2014, l'Ajuntament de Barcelona va constatar la necessitat de realitzar un acompanyament i seguiment als adjudicataris d'habitatges del parc de lloguer social, que vinculava la percepció d'una subvenció per al pagament del lloguer al compliment d'uns compromisos, amb una finalitat preventiva da-

vant possibles incidències i la resolució dels conflictes ja existents.

Es va definir la Prestació del Servei de Prevenció, Intervenció i Mediació en Habitatges Públics (SPIMHP), protegits i/o gestionats en el marc d'un programa públic, fonamentalment, aquells inclosos en el Fons d'Habitatges de Lloguer Social o aquells susceptibles de ser-hi inclosos.

1.6 SERVEI D'INTERVENCIÓ EN LA PÈRDUA D'HABITATGE I OCUPACIONS (2015)

El 2013, un nou factor havia alterat encara més el mercat de l'habitatge: l'aprovació de la Llei 4/13, del 4 de juny, de “*mesures de flexibilització i foment del mercat del lloguer de habitatges*”, que modificà l'article 9 de la Llei d'Arrendaments Urbans, i reduí a tres anys la durada mínima pels contractes de lloguer posteriors al 5 de juny de 2013. Amb la qual cosa s'havia arribat a una situació en què, a la pràctica, llevat els anteriors a maig de 1985, tots els contractes de lloguer serien per temps determinat, i gairebé tots, per tres anys, fet que portaria el 2016 a la finalització d'aquests nous contractes i a sumar així un nou allau de desnonaments.

En aquest nou context, una de les millors polítiques en matèria d'emergència va ser la creació per part de l'**Ajuntament de Barcelona** d'aquesta unitat de mediació, el SIPHO, que està present de manera preventiva i reactiva davant la vulneració de drets de les barcelonines. Intenten mediar i negociar una solució davant dels desnonaments, ja siguin d'hipoteca, lloguer o ocupació. Això va significar un canvi radical de paradigma.

Fins a la creació de les SIPHO, les persones que patien una vulneració de drets, mai trobaven suport a l'Administració⁷. Aquest servei va permetre aturar 1.315 desnonaments al 2016, desnonaments que no s'haurien aturat en moltes ocasions sense la presència dels moviments socials. Alhora, les SIPHO, ofereix un servei que arriba a moltes persones o famílies que no s'han apropat a cap col·lectiu de la ciutat, servei al qual deriven també des de la PAH a tothom que s'apropa a les assemblees d'afectats. Però continua mancant un protocol entre l'Ajuntament, Generalitat i el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya que garanteixi que el 100% dels desnonaments siguin comunicats a l'Administració amb temps suficient. **Finalment s'ha de dir que, segons dades del 2017, només en un 15% dels casos es va poder establir acords amb la propietat a partir de processos de mediació.**

⁷ 2017_PAH_informe-exclusio-residencial-al-mon-local.pdf

1.7 UNITAT CONTRA L'EXCLUSIÓ RESIDENCIAL (2016)

El 2016, l'**Ajuntament de Barcelona** va haver de crear la Unitat contra l'Exclusió Residencial per aturar desnonaments (UCER), segons acord del 30 d'octubre de 2015 i presentat a la sessió plenària del Consell de l'Habitatge Social del Gener de 2016. Aquest nou organisme municipal que inicialment englobà el SIPHO, va ser creat específicament per evitar els desnonaments, lluitar contra l'exclusió, exercir la mediació amb els propietaris i oferir assessorament a famílies en risc. Va incorporar un equip de 13 persones amb diferents perfils professionals i de diferents disciplines que actuà com a Unitat de Disciplina de forma preventiva per aturar desnonaments i reforçà l'aplicació de la llei contra l'emergència habitacional i la pobresa energètica.

La tasca de l'UCER es va veure afectada per la suspensió de les lleis catalanes 24/2015 i 4/2016, que protegien les famílies vulnerables contra els desnonaments, sobretot els impulsats per les grans financeres i els grans tenidors d'habitatge, i per la dificultat de conèixer els procediments judicials des de l'inici dels processos de desnonament. Es va presentar un exhaustiu balanç de les polítiques d'habitatge que havia portat a terme el consistori des de l'inici del mandat 2015-2019, que incloïa des de la compra d'habitatges, les ajudes a la rehabilitació d'habitatges, les demandes d'ajudes al pagament del lloguer, les inscripcions del sol·licitants d'habitatges amb protecció oficial de Barcelona i les reformes al Reglament d'accés a la Mesa d'Emergència, orientades a ampliar els criteris d'accés als pisos d'emergència per part de famílies desnonades, entre d'altres.

L'efectivitat dels protocols que desplega l'UCER per ajudar les famílies que es trobaven en situació de perdre l'habitatge va ser cada vegada més gran, i el nombre de casos que es resolien va anar en augment. Durant el 2017, a més d'atendre 2.351 famílies noves, es van continuar gestionant 917 processos de famílies en situació d'emergència que s'havien iniciat l'any anterior, la qual cosa fa un total de 3.268 procediments⁸.

⁸ <https://ajuntament.barcelona.cat/dretssocials/sites/default/files/arxius-documents/ucer-informe-2017-ca.pdf>

Tal com diu l'Informe UCER 2017, en **un 16% dels casos atesos (218 habitatges), les famílies van poder mantenir el domicili**, que era la prioritat municipal en l'atenció. En els casos en què això no era possible, es va haver de recórrer a altres recursos, com l'accés a un habitatge nou a partir de la Mesa d'Emergència en un 18% dels casos; en un 15% es van poder establir acords amb la propietat a partir de processos de mediació; un lloguer social a través d'acords amb entitats financeres en un 3% dels casos; en un 7% dels casos, les famílies van accedir a recursos temporals, com habitatges d'inclusió o allotjament en equipaments municipals, pensions i habitacions, en espera d'una solució definitiva; en un 1% dels casos, les famílies van poder quedar-se als seus habitatges gràcies a un acord amb la propietat per incloure l'habitatge a la borsa de mediació, i un 1% dels casos les famílies van ser real·lotjades en un nou habitatge de la borsa de mediació. **En definitiva, es dedueix que un 39% del casos atesos no van tenir una solució.**

La Mesa d'Emergència va adjudicar, durant el període 2015-2017, 895 habitatges, fet que certament va multiplicar per més de dos les adjudicacions respecte al període anterior. L'aportació d'habitatges de la mesa d'emergències (no cal repetir) va venir en gran part de l'Ajuntament durant tot aquest període, mentre que la Generalitat hi va aportar una part més petita, un 29,6% dels habitatges. **Aquesta xifra que no s'adequa a la corresponsabilitat que totes dues administracions han de tenir en la gestió** de la problemàtica relacionada amb l'emergència residencial que pateix la ciutat.

L'Ajuntament de Barcelona valorava molt positivament la tasca de detecció, prevenció i mediació de la Unitat Contra l'Exclusió Residencial (UCER) així con la creació d'un nou protocol d'actuació en casos de desnonaments extrajudicials: entre el 2014 i el 2017 van disminuir un 22% els desnonaments i alhora van augmentar un 245%

les famílies que van rebre atenció.

Aquestes xifres han de ser interpretades, però, de forma crítica. D'entrada s'ha de dir que només es van publicar els Informes UCER de 2016 i 2017, fins que **el 2018 l'UCER es va disoldre i els dos serveis es van separar (?)** i la SIPHO va passar a dependre de les Oficines de l'Habitatge i la Unitat de Disciplina dels Serveis Jurídics. L'anàlisi de dades del 2018 va ser publicada en l'Informe Anual del Pla del Dret a l'Habitatge mentre que el del 2019 encara està en procés d'elaboració. El poc detallat balanç del 2018⁹ donava un descens d'un 3% en la unitats familiars ateses, unes 2.270, i un increment fins el 92% de les solucions definitives a les famílies ateses. Es fa una anàlisi molt triomfalista, tenint present la poca disponibilitat de l'estoc d'habitatge d'emergència i pel que fa a les mediacions per impagament del lloguer s'eleva els resultats al 63,5% de mediacions acabades amb acord.

En segon lloc, **la disminució dels desnonaments té a veure amb l'aturada del desnonament i ajornament dels procediments judicials per la pressió de les entitats socials**, que es tornaran a repetir periòdicament, però en pocs casos va suposar la suspensió definitiva del desnonament, factor que només podria ser resolt amb més canvis legislatius i amb la disponibilitat d'un estoc d'habitatges d'emergència, actualment insuficient. El 2018 es publicava als mitjans de comunicació més sancions en concepte de mobbing entre 90.000 i 900.000 euros¹⁰ i el 2019 s'anunciava que l'Ajuntament portava a la Fiscalia un nou cas d'assetjament immobiliari i que s'estava treballant en 14 casos més¹¹. Finalment el nombre d'inscripcions al Registre de sol·licitants d'habitatge de protecció oficial el 2018 ja pujava a 40.896 inscrits (no cal) a tota la ciutat, és a dir que en una dècada el nombre s'havia doblat, mentre que els assentaments il·legals pujaven de 50 a 81 a tota la ciutat.

⁹ https://habitatge.barcelona/sites/default/files/web_balanc_2018_-_pla_pel_dret_a_l_habitatge_2016-2025.pdf

¹⁰ 2028_07_17 Metropolibiarta. "Barcelona sancionará el acoso inmobiliario".

¹¹ 2019_03_18 El Nacional. "Barcelona porta per primera vegada (sic) un cas d'assetjament immobiliari a la

2 NOU CONTEXTE DE LA CRISI DE L'HABITATGE

2.1 NOVES DADES

Tres anys després de l'aplicació de la Llei 4/13 de "mesures de flexibilització del mercat", la PAH denunciava que a Catalunya es desnonaven cada dia 43 famílies i que només a la ciutat de Barcelona hi havia una mitja d'entre vuit i deu desnonaments diaris i el 93% d'ells ja eren per impagament del lloguer. La conseqüència d'aquest tomb en les xifres va ser la constitució del Sindicat de Llogateres de Barcelona, el mes de maig de 2017, amb un objectiu fonamental: construir una organització d'inquilins i inquilines que posés fi a la situació d'injustícia que estaven patint milers de persones i que actués com un contrapoder als interessos dels promotors, els propietaris i intermediaris de la ciutat.

Les dades oficials del **Consell General del Poder Judicial** (CGPJ), sobre desnonaments entre l'1 juliol i el 30 de setembre de 2019, presentades a l'Informe *Los efectos de la crisis en los órganos judiciales*, subratllaren el següent¹²:

- Cada 12 minuts es desnona una família al conjunt de l'Estat espanyol.
- Pràcticament el 70% dels desnonaments són causats per la Llei d'Arrendaments Urbans (LAU).
- Catalunya lidera la taula: gairebé un de cada quatre desnonaments per la LAU s'han exe-

cutat a Catalunya. Això passa sobretot per un motiu: hi ha un percentatge molt més elevat de població que viu de lloguer, i que, per tant, és més vulnerable a aquesta llei. Només a la ciutat de Barcelona, un 42% de la ciutadania és llogatera.

- No obstant, hi ha una disminució del 7,7% respecte a l'any anterior, causat en part per la força del moviment en defensa de l'habitatge.

Algunes fonts parlaven de "mínims històrics", però això es deu al fet que s'està comparant amb la xifra de 2013, quan el CGPJ va iniciar els registres oficials. En termes realment històrics, la xifra segueix sent altíssima, pròpia de la brutal emergència habitacional que va començar fa 10 anys. Catalunya acumulava el 23% de desnonaments de tot l'Estat durant el 2019, amb 12.446. També liderava la classificació de llançaments per impagament del lloguer, amb 8.427, mentre que estava en tercera posició en els d'execució hipotecària. En general, el 67,5% dels llançaments que es van produir a l'Estat ja estaven relacionats amb el lloguer. La xifra global d'aquest tipus de desnonaments el 2019 va baixar un 9,5% respecte al 2018 i es quedava en els 54.006. Baixava encara més el llançament per execució hipotecària, un 36,5%, i el 2019 es van registrar 17.411 casos, els més baixos des del 2008.

¹² <http://www.sinpermiso.info/textos/un-desahucio-cada-12-minutos>

<https://www.directoressociales.com/prensa/59-efectos-de-la-crisis-en-los-%C3%B3rganos-judiciales.html>

2.2 NOVES PRÀCTIQUES

La resistència presentada al compliment de les ordres judicials de desnonament va fer augmentar la pràctica dels anomenats DESNONAMENTS OBERTS. Les dades ho demostren. Es tracta de desnonaments, jurídicament anomenats llançaments, en què la data no es concreta: es poden produir qualsevol dia i hora dins d'un termini ampli de temps. A Barcelona el 2018 se'n van executar 50 d'aquest tipus, i des de començament del 2019, la xifra ja arribava a 34. Això vol dir que el 2018 se'n van fer efectius uns quatre al mes, i **el 2019 la mitjana va pujar a cinc mensuals**¹³.

Així ho denunciaven les entitats socials: Aquests desnonaments oberts incompleixen la

legalitat, donat que la possibilitat de fixar desnonaments en dates obertes no es troba recollida a cap norma. Tot el contrari, la Llei d'Enjudiciament Civil estableix la necessitat que es fixi data o data i hora determinada per realitzar el desnonament. Així es recull a tots els articles que regulen els llançaments (articles 21, 437, 440, 447, 549 i 704 de la LEC) i per això entenem que les resolucions que fixen els desnonaments oberts vulneren el dret fonamental a la tutela judicial efectiva, així com el dret a la inviolabilitat del domicili. La sala del govern del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya (TSJC) ho justificava de manera que **la norma només fa referència a la primera ordre de llançament**, i no a les següents que s'emeten en cas que el primer s'hagi suspès¹⁴.

2.3 NOVES REFORMES LEGISLATIVES

La Llei 7/2019, de l'1 de març, fixava dia i hora exactes pels desnonaments; malgrat això, continuaren dictant-se sentències amb DESNONAMENTS OBERTS sense data ni hora. Aquest decret que limitava també les pujades interanuals a l'IPC, també va començar a ser objecte d'incompliments per part de determinats operadors.

L'entrada en vigor del **Decret Llei 17/2019**, de 23 de desembre, de mesures urgents per millorar l'accés a l'habitatge, va ser celebrat per la Plataforma d'Afectats per la Hipoteca (PAH). En concret, la renovació a set anys dels lloguers socials, la cessió obligatòria d'habitatges buits de grans tenidors a un 40% del preu de l'habitatge de protecció oficial i l'ampliació de la definició de gran tenidor, que inclouria també les persones físiques amb més de quinze habitatges. Es valorà positivament l'obligatorietat d'un lloguer

social per a les famílies "en exclusió residencial" que portessin més de sis mesos ocupant un habitatge.

Però l'Audiència Provincial de Barcelona es va pronunciar amb un criteri comú per interpretar la nova llei i va establir que la legislació **no permet frenar demandes de desnonament contra famílies vulnerables** encara que el gran propietari titular del seu pis no els hagi ofert un lloguer social. Les definicions de criteri per part de l'Audiència no són de compliment obligat per part dels jutges però acostumen a marcar el full de ruta dels tribunals, en aquest cas, els de primera instància. Amb aquesta decisió, la possibilitat de paraitzar un desnonament si un gran tenidor no ha ofert lloguer social abans de desnonar **queda a mans de cada magistrat, mentre que el decret queda limitat a la via administrativa**¹⁵.

¹³ 2017_PAH_informe-exclusio-residencial-al-mon-local.pdf

¹⁴ <https://www.naciodigital.cat/noticia/180082/tsjc/persisteix/aval/desnonaments/oberts/tot/llei/prohibeix>

¹⁵ <https://www.elpuntavui.cat/societat/article/5-societat/1744767-els-jutges-pacten-un-criteri-comu-per-la-llei-d-habitatge.html>

2.4 DEMANDA DE CREACIÓ D'UNA NOVA OFICINA ANTIMOBING

Un balanç de la trajectòria dels esdeveniments, dels resultats de les reformes de les estructures municipals, de l'aparició de noves pràctiques il·legítimes o de reformes legislatives que no acabaven de ser digerides pel propi sistema judicial, va portar a la FAVB, el mes de març de 2019, a presentar a l'Ajuntament de Barcelona una proposta de reedició d'una nova Oficina Antimobbing des d'una visió diferent, més independent i cogestionada amb les entitats socials. La formulació de la proposta formava part del document anomenat **Pel Dret a l'Habitatge, Mesures ineludibles**¹⁶, en el qual, a més de 10 propostes, es reclamaven dos punts clau: la formació de les **Taules d'Habitatge Obertes a cada Districte i la creació d'una Oficina Antimobbing**.

La proposta es va incorporar a *l'Acord d'esquerres per al govern de Barcelona*, sota la denominació específica de: **creació d'un centre de referència contra el mobbing immobiliari que doni assessorament als veïns i veïnes víctimes d'aquesta pràctica**¹⁷.

El document *Pel Dret a l'Habitatge, Mesures ineludibles* presentat per la FAVB va ser també objecte de debat al Consell de Ciutat, al Grup de Treball d'Emergència Habitacional, en dues sessions de debat portades a terme el 10 de juliol i el 23 d'octubre, que conduïren al *Dictamen Emergència Habitacional a la ciutat de Barcelona* de gener de 2020, on a la pàgina 6 es formulava la proposta de creació de l'Oficina Antimobbing.

El 25 de febrer de 2020, 10 entitats socials: la FAVB, la Fundació ECOM, la CONC, la TAULA D'ENTITATS DEL TERCER SECTOR, la Fundació

ARRELS, la FUNDACIÓ APIP-ACAM, l'Associació ENTREPOBLES, l'OBSERVATORI DESC, La PAH i la UGT de Catalunya, signaven la ***Crida a un Pacte per l'Habitatge. 2020-2030***¹⁸, amb l'objectiu de reclamar una **regulació del mercat de l'habitatge**, que més enllà d'una simple política de contenció de preus, actués de forma integral sobre la complexitat dels 21 factors que estan tensant i alterant el mercat. Un d'aquests factors, el 9è titulat *Vulnerabilitat dels ciutadans*, entre d'altres insistia en la proposta de **creació d'organismes com les taules d'habitatge per districtes i una oficina antimobbing** o centre d'atenció i defensa del llogater per a l'assessorament, el processament de les dades, la fiscalització de les entitats, implicació en les causes i generació de jurisprudència en matèria del Dret a l'Habitatge.

Les Taules d'Habitatge són unes estructures municipals transversals, existents en alguns districtes com Nou Barris i l'Eixample, però que el mateix 2019 van començar a generalitzar-se a més districtes de la ciutat, a fer sessions obertes a les entitats i a realitzar les primeres transmissions públiques de dades estadístiques sobre la crisi de l'habitatge. La proposta de creació d'una Oficina Antimobbing, en canvi, després d'un any, encara no s'ha arribat a concretar. Tant és així, que en la darrera sessió del Grup de Treball d'Expulsió de Veïns i Veïnes del Consell de l'Habitatge Social del 27 de febrer de 2020, la Regidoria d'Habitatge de l'Ajuntament de Barcelona interpel·là les entitats socials perquè formulessin una proposta de creació d'un **Centre Contra l'Assetjament Immobiliari**.

¹⁶ https://www.favb.cat/sites/default/files/publicacions/mesures_ineludibles.pdf

¹⁷ <https://socialistes.barcelona/wp-content/uploads/2019/07/Acord-desquerres-per-al-govern-de-Barcelona.pdf>

¹⁸ <https://www.favb.cat/sites/default/files/comunicats/cridapactehabitatge.pdf>

3 CENTRE CONTRA L'ASSETJAMENT IMMOBILIARI

/ OFICINA ANTIMOBING

3.1 OBJECTIUS

La crisi de l'habitatge que patim al nostre país comporta que un elevat nombre de persones siguin víctimes de les estratègies dels agents immobiliaris, que veuen en els seus habitatges un mer actiu especulatiu i que, per provocar l'expulsió dels qui hi viuen, utilitzen tota mena de pressions, no sempre estrictament legals. La percepció d'indefensió que tenen aquests persones, a causa d'una legislació aprovada contra els ciutadans, s'agreuja per l'absència d'un canal administratiu adequat on trobin assessorament i suport per fer-hi front des del punt de vista administratiu, jurídic i emocional.

Fins avui, les denúncies presentades per assetjament i mobbing immobiliari han entrat a través de les Oficines d'Habitatge de cada districte, que ahora trasllada la seva gestió a l'UCER i la SIPHO. Donades les experiències anteriors i el fet que aquestes oficines no han estat creades per aquesta funció, com ja s'ha insistit en nombroses ocasions, cada dia que passa es fa més indispensable la creació d'un Centre d'Assetjament Immobiliari o Oficina Antimobbing¹⁹, que centralitzi tots els casos d'assetjament immobiliari de la ciutat, dotada de prou autonomia i recursos per fer tasques de mediació, per personar-se en les causes administratives, litigar, amb funcions de fiscalia per prendre part en les causes, traslladar les sancions i donar resposta administrativa i jurídica a un problema que afecta el conjunt de la ciutat.

L'increment imparable de situacions de possible *mobbing* o que conduiran a situacions d'exclusió abans de (treure) que puguin ser considerades infraccions segons la Llei 18/2007, fa imprescindible la creació d'un instrument de fàcil accés per a les persones objecte d'assetjament, amb capacitat per gestionar aquests casos, donar orientacions als afectats de com han d'actuar i, si fos el cas, quines accions legals haurien d'emprendre. Ahora, ha de tenir la capacitat administrativa per impulsar els expedients sancionadors que foren adequats, per tal de:

- Afavorir l'ús adequat dels edificis i habitatges i dels espais comuns de les comunitats.
- Determinar les àrees urbanes tensades pel mercat immobiliari.
- Desplegar la Llei 18/2007 del Dret a l'Habitatge.
- Personar-se en les causes en matèria d'habitatge i crear jurisprudència.
- Proposar reformes legislatives i administratives en matèria d'habitatge.
- Prevenir el trencament de la cohesió social en determinades àrees urbanes, a causa de la crisi d'habitatge.

¹⁹ Entre els anys 2003 i 2009, ja va existir a Barcelona una Oficina Antimobbing, dotada només de funcions informatives que va tenir una vida molt curta. Es evident que la proposta que aquí es fa té un altres objectius i motivacions molt més ambiciosos.

3.2 AGENTS INTERESSATS

L'Ajuntament de Barcelona / Consell de l'Habitatge Social i les entitats socials vinculades a la problemàtica de l'Habitatge que han confirmat els seu interès específic en formar part del projecte: Federació d'Associacions de Veïns i Veïnes

de Barcelona FAVB, Fundació ECOM, Comissió Obrera Nacional de Catalunya, Observatori DESC, la Plataforma d'Afectats per la Hipoteca PAH, Aliança contra la Pobresa Energètica APE i Sindicat de Llogateres de Barcelona.

3.3 DEFINICIÓ DE MOBBING O ASSETJAMENT IMMOBILIARI

L'article 45.3 c) de la Llei 18/2007 de 28 de desembre del Dret a l'Habitatge, defineix l'assetjament immobiliari o *mobbing* com tota actuació o omissió amb abús de dret que té l'objectiu de pertorbar la persona assetjada en l'ús pacífic del seu habitatge i crear-li un entorn hostil, ja sigui en l'aspecte material, en el personal o en el social, amb la finalitat última de forçar-la a adoptar una decisió no volguda sobre el dret que l'empara per ocupar l'habitatge, la finalitat de la qual és, en la majoria dels casos, forçar el desallotjament i/o treure'n més profit dels habitatges llogats per part d'immobiliàries.

Segons informa la Diputació de Barcelona²⁰, poden donar-se situacions d'assetjament que de manera directa o indirecta tenen conseqüències sobre la salut de les persones que les pateixen:

- Atac a la víctima a través de mesures organitzatives: abusos econòmics en el rebut, increments de la renda, rebuig a cobrar, deteriorament de l'immoble, etc.
- Aïllament social: no fer cas de les persones i de les seves peticions, rebuig de la comunicació amb l'assetjat, tracte exclouent, etc.
- Atacs a la vida privada a la persona: terror a través de trucades telefòniques, etc.
- Atribució de problemes psicològics i actituds

de convivència negativa a l'inquilí: elusió i negativa de l'atac, intents de fer semblar l'assetjat estúpid, insinuacions que l'acorra-lat té problemes psicològics, etc.

- Violència física: normalment a través de tercers, amenaces, amenaces de violència física, ús de la violència menor, etc.
- Agressions verbals: amenaces verbals, desprestigi, insinuació de desnonament, etc.
- Difusió de rumors falsos: possibles desnonaments, venda de l'immoble, plans d'enderrocament, etc.

Règim sancionador i mancances:

La mateixa Llei 18/2007, a l'article 123, preveu les Infraccions molt greus en aquesta matèria i la imposició de sancions amb una multa de fins a 900.000 euros. A l'Estat espanyol, la reforma del Codi penal de 1995, en vigor des del desembre de 2010, tipificà el delictes d'assetjament immobiliari. En canvi, ni al Codi Civil està desenvolupat, ni al Reglament de Disciplina Urbanística de competència municipal tampoc està definit l'assetjament immobiliari, però sí algunes de les accions tipificades per la Llei 18/2007 que poden ser objecte de sancions.

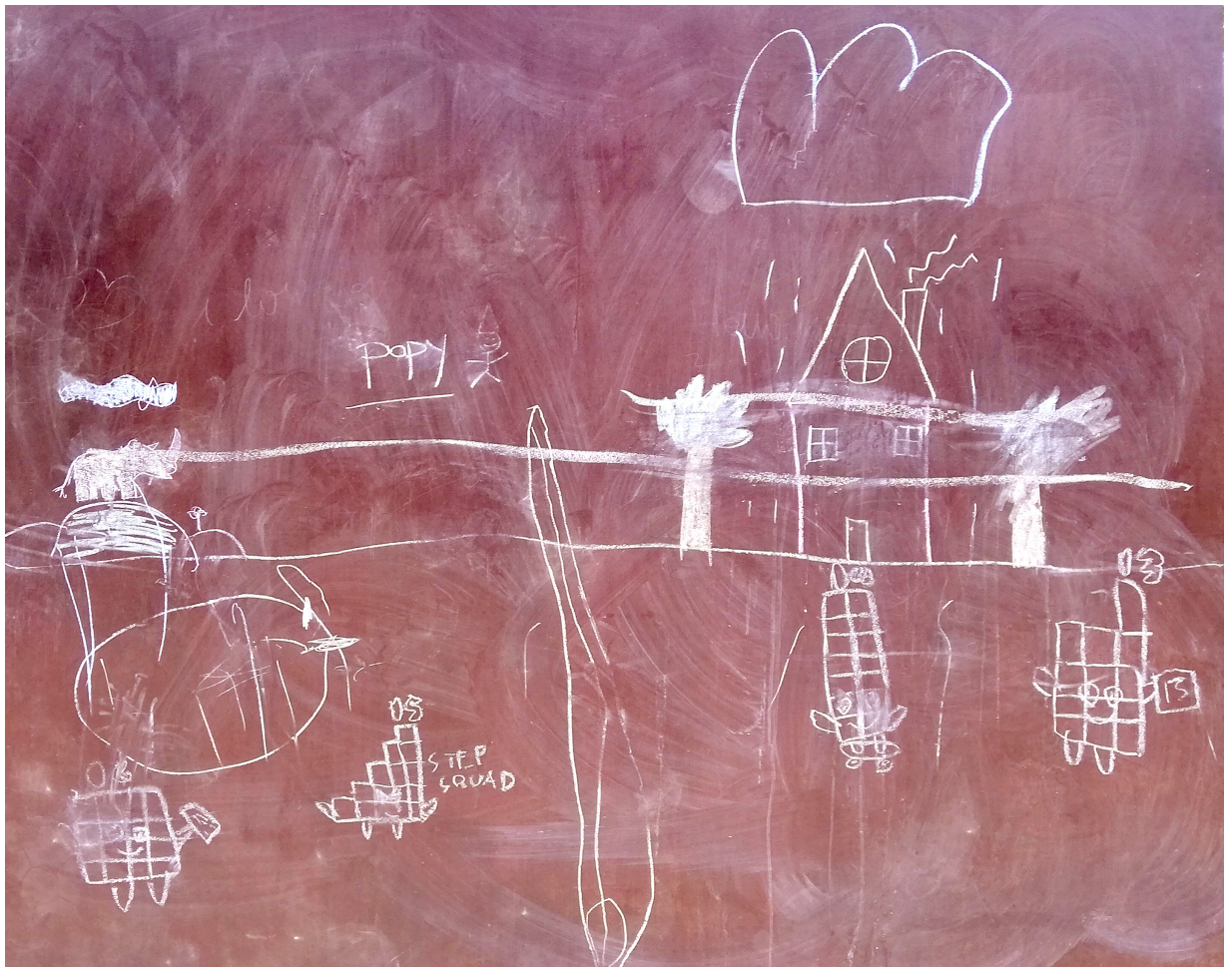
²⁰ <https://www.diba.cat/web/entorn-urba-i-salut/mobbing>

El consistori ha hagut de crear la Unitat de Disciplina d'Habitatge que actualment treballa en diferents tipologies d'infraccions, relacionades amb incompliment de la Llei 18/2007 com els pisos de grans propietaris buits durant més de dos anys, o també d'incompliments de la Llei 24/2015 com la manca d'oferiment de lloguer social, prèvia a una demanda de desnonament a què estan obligades les persones jurídiques que tenen la consideració de gran tenidor, o algunes de relacionades amb la Llei 4/2016 com l'expropiació de l'ús temporal dels habitatges buits per causa d'interès social.

L'Ajuntament de Barcelona, a través del Consell de l'Habitatge, informava el 7 de novembre del 2018 que el cens de finques afectades per assetjament immobiliari pujava a un nombre aproximat de 100 finques al terme municipal. En conseqüència, anunciava l'inici d'actuacions de disciplina urbanística i l'aplicació de sancions en els casos d'assetjament immobiliari, admetent fins i tot la possibilitat de l'expropiació de l'ús

prevista a la Llei 18/2007. Fins a aquest moment, les denúncies presentades per assetjament i *mobbing* immobiliari havien entrat a través de les Oficines d'Habitatge de cada districte, sense possibilitat d'execució sancionadora. L'eficàcia dels règims sancionadors està sent contestada per una varietat de recursos que dificulten el compliment de les sancions, la qual cosa necessitaria el desenvolupament de Reglaments i fins i tot la revisió de l'articulat de la Llei 18/2007.

En conclusió, la necessitat de defensa davant l'assetjament o mobbing immobiliari no comença amb les accions punibles segons la Llei 18/2007, sinó molt abans, quan els indicis que condueixen cap a les il·legalitats poden ser objecte d'actuacions preventives i després sancionadores. Segons la mateixa llei, la negativa injustificada dels propietaris de l'habitatge a cobrar la renda del lloguer ja és un indicatiu d'assetjament immobiliari.

3.4 FUNCIONS

Assessorament: L'assessorament jurídic és la primera necessitat d'un llogater davant d'un conflicte relacionat amb l'habitatge. Existeixen diversos espais d'assessorament a la ciutat: el Servei d'Orientació Jurídica (SOJ) és un servei públic i gratuït d'atenció personalitzada subvencionat pel Departament de Justícia de la Generalitat de Catalunya i presten aquest servei els catorze col·legis d'advocats de Catalunya, el Servei d'Orientació Jurídica i Mediodora OAC de l'Ajuntament de Barcelona i finalment les Oficines d'Habitatge dels districtes també disposen d'aquest servei. S'ha de dir, però, que en matèria d'habitatge no és el mateix servei d'assessorament el que pot donar un lletrat de l'administració que un advocat activista, fonamentalment perquè és una legislació en constant transformació, la qual cosa dona unes visions molt diverses i perquè les actituds també són diferents.

Administració de Justícia Gratuïta: Pel que fa als Serveis de Justícia Gratuïta de la Generalitat, avui aquests estan limitats a les rendes inferiors de 2 a 3 vegades l'índex IPREM²¹ (actualment el 60% del Salari mínim interprofessional i sense actualitzar des del 2017), i s'han resolt favorablement expedients de Justícia Gratuïta que han beneficiat només un 5% de les llars principals del municipi de Barcelona. **Cal donar servei gratuït a aquelles economies que superen el llindar de l'IPREM** però són precàries i no són responsables d'unes reformes legislatives dirigides contra la població. Cal disposar de la defensa alternativa gratuïta en el cas de rebutjar-se el Torn d'Ofici per discrepàncies deontològiques²².

Mediació, prevenció i sanció: Com hem vist abans, existeixen diversos espais de mediació en conflictes d'habitatge, el principal és el que realitzen les Oficines d'Habitatge a través de la UCER amb uns resultats, segons dades del 2017, en què només en un 58% dels casos es va poder establir acords amb la propietat a partir de processos de mediació, tot i que el 2018 van

millorar els resultats. Cal considerar una mediació efectiva, vinculada amb la possibilitat de sanció per aplicació de la Disciplina Urbanística o d'Habitatge. Cal crear un registre de males pràctiques arrendatàries, que permeti identificar les tipologies dels conflictes i elaborar un cens. **Un Centre Contra l'Assetjament Immobiliari ha d'oferir prèviament sempre la mediació i la prevenció, abans de l'aplicació de sancions i/o de la personació en les causes judicials.**

Inspecció: El Centre Contra l'Assetjament Immobiliari ha de disposar de personal amb capacitat per exercir inspeccions de les finques afectades per conflictes d'habitatge o per *mobbing* immobiliari, i amb capacitat de traslladar informes i propostes de sancions a l'aparell administratiu municipal, tant des del punt de vista de Disciplina Urbanística com de Disciplina d'Habitatge.

Funcions jurídiques: El Centre Contra l'Assetjament Immobiliari ha de tenir poders per personar-se en les causes administratives, litigar, i traslladar a l'àmbit penal amb convenis amb la Fiscalia, per prendre part en les causes, traslladar les sancions i donar resposta administrativa a un problema que afecta el conjunt de la ciutat. **Una tasca indispensable d'aquestes funcions és la de crear jurisprudència i generar un cos jurídic favorable** al Dret Constitucional de l'Habitatge i el retorn de les funcions socials de la propietat. En aquest sentit, una funció primordial seria la d'impulsar reformes legislatives.

Funció centralitzadora: El Centre Contra l'Assetjament Immobiliari hauria de ser en primera instància un organisme centralitzat, dotat de fons públics però amb un cert grau d'independència de l'estructura municipal i plenipotenenciari. La proposta de la formació d'una Oficina Antimobbing o Centre Contra l'Assetjament immobiliari no invalidaria el treball de les Oficines d'Habitatge ni les Taules d'Habitatge, espais ne-

²¹ IPREM 2019: Indicador públic de renda d'efectes múltiples, valorat en 537,84 euros mensuals i 7.519,59 € (14 pagues). Sense actualitzar des del 2017.

²² La negligència professional pot ser denunciada a la Comissió de Deontologia de l'ICAB i sol·licitar la seva substitució. També s'han observat casos de manifesta parcialitat orientada cap a la defensa de la propietat, cosa que també pot ser denunciada en el mateix sentit.

cessaris per a la recollida de dades. Tampoc es descartaria, en funció del volum dels casos i de la seva trajectòria, que aquesta oficina es podés descentralitzar. El que sí es fa necessària és **l'adopció d'una imatge i d'una autoritat única sostinguda per la seva capacitat de personar-se a les causes i del trasllat de sancions a l'òrgan competent** que ha de servir per evitar el fracàs en les mediacions.

Funció de coordinació, intercanvi d'idees i centre de Cultura de l'habitatge: El Centre Contra l'Assetjament Immobiliari, podria tenir també una funció coordinadora i d'intercanvi d'idees i experiències entre la gran diversitat de col·lectius i entitats que intervenen en la temàtica de la defensa del Dret a l'Habitatge. En el mateix sentit, caldria una tasca de difusió i també un treball

específic per transformar la Cultura de la Propietat en Cultura del dret a l'Habitatge i dotar-la del contingut social que li atorga la Constitució.

Processament, edició i publicació de dades: l'estricta coneixement de les dades de la Crisi de l'Habitatge per sí mateix ja és un instrument de gran abast, la qual cosa avui encara no es disposa de forma prou efectiva, i una informació indispensable per a elaborar directrius de política d'habitatge. L'Oficina Antimobbing hauria de tenir capacitat per recopilar dades i organitzar línies de seguiment del conflictes, per a ser processades i editades a nivell de ciutat. Tanmateix una labor indispensable es la de disposar de dades dels desnonaments invisibles, resolucions dels contractes i mobilitat origen/destí de la població afectada per la crisi de l'habitatge.

3.5 ESTRUCTURA

L'estructura mínima per iniciar la seva activitat, sense perjudici d'una progressiva ampliació de funcions, podria ser la d'un equip format per

dos advocats especialistes en matèria d'arrendaments urbans, dos tècnics en arquitectura i psicologia respectivament i dos administratius.

PROGRAMA FUNCIONAL		Superfície
1 Oficina	6 llocs de treball	70 m2
1 Aula		15 m2
1 Sala de reunions-projeccions	100 persones	150 m2
1 arxiu		10 m2
1 serveis públics	1 dones, 1 homes, 1 Discapacitats	15 m2
TOTAL		260 m2

3.6 FINANÇAMENT

El finançament serà a càrrec del pressupost municipal de l'Ajuntament de Barcelona,-

mantenint la titularitat i la potestat dels espais físics i de l'equipament.

3.7 COMISSIÓ GESTORA

El projecte proposa un model de gestió de coproducció, una gestió cívica que implicaria la constitució d'una comissió gestora i d'un consell rector participat per les parts interessades: les entitats interessades i l'Ajuntament de Barcelona. Si s'escau, podria haver-hi una gestió purament associativa i un finançament purament municipal, que pugui contemplar tant

despesa corrent com inversió en l'equipament. Però allò que sí implica la coproducció, de forma irrenunciable, és la consideració de l'Ajuntament com un soci a tots els efectes, amb dret a participar en les grans decisions i a retirar-se del projecte si no està satisfet amb el seu desenvolupament.

3.8 ENTITATS SIGNANTS

Aquest projecte es presenta com a desenvolupament del Punt 9 VULNERABILITAT DELS CIUTADANS, que formava part del document:

“Crida a un Pacte per a l’Habitatge 2020-30”, signada el 25 de març del 2020 per les entitats:

Federació d'Associacions de Veïns i Veïnes de Barcelona (FAVB)

ARRELS FUNDACIÓ

ECOM

FUNDACIÓ APIP-ACAM

Comissió Obrera Nacional de Catalunya (CONC)

Taula d'Entitats del Tercer Sector de Catalunya

Plataforma d'Afectats per la Hipoteca (PAH)

Unió General de Treballadors de Catalunya (UGT)

Aliança contra la Pobresa Energètica

Sindicat de Llogateres de Barcelona

Associació EntrePobles

Observatori DESC